

Arrest

nr. 248 443 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker betreedt op 8 maart 2019 het Belgische grondgebied en dient op 13 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2019 stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) vast dat dit verzoek kennelijk ongegrond is. Bij arrest van 27 februari 2020 met nr. 233 184 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 20 april 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [K.]

voornaam : [J.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/03/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste, lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij verliet, samen met zijn moeder en broer, Albanië op 6 maart 2019. Zij reisden naar België toe. Op 13 maart 2019 diende de verzoekende partij vervolgens een verzoek in tot internationale bescherming uit vrees dat verzoeker en zijn broer zouden gedood worden door de familie [G.].

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming werden er door de verzoekende partij verschillende attesten voorgebracht, waaronder medische attesten. Verzoeker heeft te kampen met autisme en epilepsie. Uit het onderzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken - in het kader van het verzoek tot internationale bescherming - bleek dat verzoeker hierdoor niet in staat was om antwoorden te geven op de gestelde vragen omtrent zijn identiteit en de redenen waarom hij uit Albanië is vertrokken. Op de vragenlijst van de bijzondere procedurele noden werd genoteerd dat verzoeker zwaar autistisch is en te kampen heeft met epilepsie.

Het kan derhalve niet worden betwist dat verweerder op de hoogte diende te zijn van de gezondheidstoestand van verzoeker.

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 20 april 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de (bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Dit werd niet aangetoond.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië. De verzoekende partij verliet, samen met zijn moeder en broer, Albanië op 6 maart 2019. Zij reisden naar België toe. Op 13 maart 2019 diende de verzoekende partij vervolgens een verzoek in tot internationale bescherming uit vrees dat verzoeker en zijn broer zouden gedood worden door de familie [G.]. Zij verblijven sindsdien in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (20 april 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoekster om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij de termijn van artikel 6 Vreemdelingenwet heeft overschreden. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 28 juni 2019 door de commissaris-generaal als kennelijk ongegrond werd beoordeeld en dat het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad werd verworpen op 2 maart 2020. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker langer in België verblijft dan toegestaan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet, of er niet in slaagt het tegendeel aan te tonen. In dit verband wordt toegelicht dat verzoeker België is binnengekomen op 8 maart 2019 en hij nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor het regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Verzoeker maakt in zijn concrete situatie niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing een specifieke uitdrukkelijke motivering was vereist over zijn gezondheidstoestand. Op basis van de voorliggende gegevens en het verzoekschrift blijkt op geen enkele wijze dat deze van aard is dat deze een invloed kon hebben op de genomen beslissing. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dat zijn gezondheidstoestand hem op enigerlei wijze kan verhinderen om te reizen of eraan in de weg kan staan dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Voor zover als nodig, wordt verwezen naar de verdere bespreking hieromtrent.

Waar verzoeker nog van mening is dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen motief betreffende de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten is opgenomen in de bestreden beslissing, kan hij evenmin overtuigen. Er blijkt niet dat de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Ook blijkt geenszins dat als gevolg van deze maatregelen, dit virus of enige andere reden de genomen beslissing onmogelijk kan worden uitgevoerd. Hierop wordt verder nog ingegaan. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de

bestreden beslissing of de voorziene motivering niet kon volstaan om hem voldoende in te lichten zodat hij zijn beroepsrecht op nuttige wijze kon aanwenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verwijdering door een lidstaat kan volgens het EHRM een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormeld verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze “*zeer uitzonderlijke gevallen*” zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminente levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoeker stelt, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoeker kan eveneens worden gevolgd waar hij aangeeft dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen zoals onder meer artikel 3 van het EVRM weerspiegelt.

2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat zijn gezondheidstoestand ten onrechte niet in rekening is gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat hij naar aanleiding van zijn verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming verschillende (medische) attesten heeft voorgelegd die aantonen dat hij autisme en epilepsie heeft. Hij merkt op dat in het kader van deze procedure ook reeds is gebleken dat hij hierdoor niet in staat was om te antwoorden op vragen omtrent zijn identiteit en de redenen van zijn vertrek uit Albanië. Hij benadrukt dat in het kader van deze procedure werd erkend dat hij zwaar autistisch is en te kampen heeft met epilepsie.

Uit een synthesesnota van 20 april 2020 die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat met de gezondheidstoestand van verzoeker, net als met zijn gezins- of familieleven, wel degelijk rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo blijkt hieruit als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen

- Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige broer en zijn moeder. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden. Daarnaast verbleef ook de vader van betrokkene in België, maar die werd inmiddels gerepatriëerd naar het land van herkomst.

- Gezondheidstoestand : Er werden voor betrokkene verschillende medische attesten neergelegd uit Zweden en het land van herkomst. Zo zou betrokkene autisme en epilepsie hebben. Betrokkene kon echter niet aannemelijk maken dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen, aangezien hij medische attesten uit het land van herkomst neerleg[t]. De DVZ is op heden dan ook niet in het bezit van informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het is op zich niet betwist dat tijdens verzoekers procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming is gebleken dat hij zwaar autistisch is en kampt met epilepsie. Verweerder zag evenwel geen concrete redenen waarom dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of nog een terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen verhinderen. Verzoeker brengt geen elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Er blijkt niet dat verzoeker of zijn moeder in het kader van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming hebben aangegeven dat hun vertrek uit Albanië enig verband hield met de gezondheidstoestand van verzoeker of dat zij melding maakten van concrete problemen die zij er zouden hebben gekend en die verband hielden met deze gezondheidstoestand. Gelet op bijvoorbeeld de verklaringen dat verzoeker er tot zijn tien jaar medicatie nam, blijkt ook eerder dat hij er wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Verzoeker toont niet aan dat concrete aanwijzingen in zijn dossier dat op grond van zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar zijn land van herkomst problematisch kon zijn werden genegeerd en ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Ook thans brengt verzoeker in dit verband niet het minste concrete argument naar voor. Hij geeft andermaal niet aan dat het vertrek uit Albanië enig verband hield met zijn autisme of epilepsie. Evenmin geeft hij aan dat zijn gezondheidstoestand hem verhindert te reizen of dat hij actueel nog medische zorgen behoeft, laat staan dat hij deze dan niet kan genieten in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft met zijn gezondheidstoestand jarenlang verbleven in zijn land van herkomst, en is hiermee opgegroeid in dit land, zonder dat hij aangeeft dat dit ook maar de minste concrete problemen heeft gegeven.

In deze omstandigheden overtuigt verzoeker ook geenszins dat hij een voldoende belang heeft bij zijn betoog omtrent zijn gezondheidstoestand, nu op geen enkele wijze blijkt dat deze van aard is dat deze zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Verzoeker toont niet aan dat hij gezondheidsproblemen kent die een verwijdering van het grondgebied en terugkeer naar zijn land van herkomst kunnen verhinderen. In dit verband wordt nog opgemerkt dat verzoekers moeder en minderjarige broer op dezelfde dag eveneens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat zij samen kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoeker, van wie mag worden verwacht dat hij minstens een begin van bewijs naar voor brengt van een mogelijk reële vrees op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, blijft op dit punt volledig in gebreke. Hij toont op geen enkele wijze aan dat zijn situatie op gezondheidsvlak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en hij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.8. In zoverre verzoeker zijn 'vluchtrelaas' herhaalt, met name dat hij, samen met zijn moeder en minderjarige broer, Albanië is moeten ontvluchten uit vrees om te worden vermoord door de familie G., wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is omwille van dit relaas (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd reeds geoordeeld dat dit niet het geval is.

2.9. Verzoeker benadrukt verder dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting naar Albanië oplegt. Hij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19, nu de bestreden beslissing in volle coronacrisis is genomen. Hij is van mening dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen ter bestrijding van dit coronavirus, met zijn menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om actueel te worden gedwongen het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Met dit alles is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden.

In zoverre verzoeker aangeeft dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19 in rekening dienden te worden gebracht, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en hiervoor een medische behandeling behoeft. Verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van verzoekers gezondheidstoestand specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dus geenszins sprake van een 'gedwongen' verwijdering. De Raad merkt op dat, indien verweerder op een bepaald ogenblik wel overgaat tot de gedwongen uitvoering van het thans bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan hij de nationaliteit heeft hieronder viel. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden

beslissing hem verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont hij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of hij onmogelijk kon en kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien verzoeker alsnog zou kunnen aantonen dat hij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog het hem vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met verzoekers menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Hij toont evenmin aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet kan gepaard gaan met de nodige voorzorgsmaatregelen en evenmin dat in Albanië de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Hij maakt, louter door het feit dat hij vanuit België dient terug te keren naar zijn herkomstland, niet aannemelijk dat hij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat enig concreet element dat zich kon verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet in rekening is gebracht. Evenmin toont hij aan dat hij – omwille van de huidige coronapandemie – in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat het bevel is gegeven in strijd met dit verdragsartikel.

2.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing hem in een situatie brengt waarin hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, of dat enig element in dit verband ten onrechte niet concreet is onderzocht of in rekening is gebracht.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.12. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS